

УДК 821.161.2–1:81'37 Мельничук
DOI: 10.26565/2227-1864-2021-88-07

Національно-марковані неолексеми в поезії Тараса Мельничука (структурно-семантичний аспект)

Зара Робертівна Тищенко

здобувач вищої освіти ступеня доктора філософії
кафедри української мови,

Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна
(пл. Свободи, 4, Харків, 61000, Україна);

e-mail: zaratisenko@gmail.com; <https://orcid.org/0000-0002-1807-8709>

Статтю присвячено вивченню індивідуально-авторських новотворів у поетичному лінгвоствіті Т. Мельничука. У дослідженні здійснено структурно-семантичний аналіз неолексем, що мають національно-культурне маркування.

Основна увага зосереджена на зразках іменникового словотвору як потужному корпусі лексичних неологізмів поета. Окреслено демінутивні оказіональні інновації, в основі яких наявний компонент із фольклорним підґрунтям. Визначено, що зменшувально-пестливі лексеми активно утворюються здебільшого за допомогою суфіксальних формантів *-ат(а)*, *-ят(к)(о, а)*, *-оньк(о)*, *-еньк(о)*, *-ен(ят)(а)*, *-ен(ятк)(о)*, завдяки яким в узуальному дериваційному процесі продукуються іменники зі значенням недорослості істот. Митець свідомо використовує порушення на рівні словотвору, поєднуючи вказані суфікси із мотиватором-іменником на позначення неістот, у результаті чого формуються оказіональні утворення на позначення зменшеності (*бриндушата*, *калінята*, *скибенята*). У такий спосіб автор вдається до одухотворення образів, що є яскравою народнопісенною особливістю. Простежено походження окремих лексичних інновацій (*горенятко*, *снігурчата*), напрямок похідності яких можна встановити лише завдяки контексту.

Виявлено демінутиви в складі субстантивних композитів, утворених, зокрема, шляхом складання числівника з іменником на позначення типової фольклорної стилізованої мовної форми пестливості. На рівні експресивного словотвору митець формує складні слова в пестливій формі негативно конотованих абстрактних іменників (*трижурбонька*, *трилишенько* тощо).

Активними словотвірними формами мовотворчості митця визначено юкстапозитні інновації, серед яких – гендіадисні утворення (*казочка-перев'язочка*, *колисонька-висонька* тощо), специфічне моделювання котрих в уснопоетичній традиції є особливістю колискових пісень.

Досліджено, що активне послуговування етнокультурними мовними знаками й модерне їх поєднання, переосмислення, структурно-семантичне ускладнення формують основну ідіостильову особливість творчої манери Т. Мельничука.

Ключові слова: мовна картина світу, поетичний текст, ідіостиль, національно-культурний компонент, індивідуально-авторські новотвори, словотвір, семантика

Тищенко З. Р. Национально-маркированные неолексемы в поэзии Тараса Мельничука (структурно-семантический аспект)

Статья посвящена изучению индивидуально-авторских новообразований в поэтическом лингвомире Т. Мельничука. В исследовании осуществлен структурно-семантический анализ неолексем, которые имеют национально-культурное маркирование.

Основное внимание сосредоточено на образцах словообразования имени существительного как мощном корпусе лексических неологизмов поэта. Определены деминутивные окказиональные инновации, в основе которых лежит компонент с фольклорной основой. Определено, что уменьшительно-ласкательные лексемы активно образуются в основном с помощью суффиксальных формантов *-ат(а)*, *-ят(к)(о, а)*, *-оньк(о)*, *-еньк(о)*, *-ен(ят)(а)*, *-ен(ятк)(о)*, благодаря которым в узуальном деривационном процессе продуцируются существительные со значением незрелости существ.

Поэт сознательно использует нарушения на уровне словообразования, сочетая указанные суффиксы с мотиватором-существительным для обозначения неодушевленных существ, в результате чего формируются окказиональные образования с уменьшительным значением (*бриндушата*, *калінята*, *скибенята*). Таким образом автор прибегает к одушевлению образов, что является яркой народно-песенной особенностью. Прослежено происхождение отдельных лексических инноваций (*горенятко*, *снігурчата*), направление производности которых можно установить только благодаря контексту.

Вывявлены деминутивы в составе субстантивных композитов, образованных, в частности, путем составления числительного с существительным для обозначения типичной фольклорной стилізованной ласкательной языковой формы. На уровне экспресивного словообразования поэт формирует сложные слова в ласкательной форме отрицательно коннотированных абстрактных существ (*трижурбонька*, *трилишенько* и т. д.).

Активными словообразовательными формами языкотворчества поэта определены юкстапозитные инновации, среди них – гендіадисные образования (*казочка-перев'язочка*, *колисонька-висонька* и т. д.), специфическое моделирование которых в устно-поэтической традиции является особенностью колыбельных песен.

Доказано, что активное использование этнокультурных языковых знаков и современное их сочетание, переосмысление, структурно-семантическое осложнение формирует основную идиостильовую особенность творческой манеры Т. Мельничука.

Ключевые слова: языковая картина мира, поэтический текст, идиостиль, национально-культурный компонент, индивидуально-авторские новообразования, словообразование, семантика

Zara Tyshchenko. Nationally marked neolexemes in T. Melnychuk's poetry (structural-semantic aspect)

The article studies the individual authorial neologisms in T. Melnychuk's linguistic world. A structural-semantic analysis of the neolexemes that have a national-cultural colouring is given.

The main attention is paid to the examples of noun word formation as a powerful corpus of the poet's lexical neologisms. Occasional diminutive innovations with a folk-based component in their stem are outlined. It is established that the diminutive lexemes are actively formed by the suffix formants *-am(a)*, *-ят(к)(о, а)*, *-оньк(о)*, *-еньк(о)*, *-ен(ят)(а)*, *-ен(ятк)(о)*, by means of which nouns denoting the state of being not fully grown are made. The author consciously breaks word formation rules and combines the above suffixes with motivating nouns that denote lifeless thing, thus making occasional words (*бриндушата*, *капинята*, *скибенята*). This way the poet spiritualises his images, which is a characteristic feature of folk songs. The formation of certain lexical innovations (*горнятко*, *снігурчата*) is studied, whose derivational direction can only be defined via context.

Diminutives are found in compound nouns formed by combining a numeral and a noun denoting a typical folk stylised linguistic pet form. At the level of expressive word formation, the artist forms compound words in pet forms of negatively connotated abstract nouns (*трижурбонька*, *трилишенько* etc).

Juxtaposition innovations are proved to be active word formative means in the author's linguistic world, among them hendiadys forms (*казочка-перев'язочка*, *копосонька-висонька* etc), whose specific modelling in folk song tradition is a specific feature of lullabies. It is shown that active use of ethnocultural linguistic signs, making them more structurally and semantically complex, their modern combination and interpretation form the main feature of T. Melnychuk's individual style.

Key words: linguistic picture of the world, poetic text, individual style, national-cultural component, author's individual neologisms, word formation, semantics

Вербалізація реалії, що втілюється в людській свідомості, можлива завдяки слову. На переконання В. Жайворонка, «мова відбиває менталітет етносу як національну специфіку людського світобачення» [2, с. 26]. Яскравим виразником ментальних особливостей українського народу стала його фольклорна творчість. Занурення в усну народну поезію є невичерпним джерелом мовотворчості поетів покоління 60–70-х років ХХ століття, зокрема дисидента Мельничука Тараса. Індивідуальні оказіональні одиниці як оригінальний вияв традиційної форми уснопоетичних засобів стали свідченням впливу на творчість поета фольклору, авторська концепція якого, за ствердженням В. Калашника, «у його зв'язках із народним світосприйняттям та системою мовних засобів його вираження спонукає до вивчення фольклорних елементів у літературній мові, особливо мові художньої літератури, а й знаків не тільки фольклорного дискурсу, а й національної культури загалом» [3, с. 207–208]. Лінгвомислення митця повною мірою репрезентує українську національну мовну картину світу, що найчастіше відтворюється через лексичну етномаркованість, яку досліджуємо на структурно-семантичному рівні новотворів.

Грунтовним способом пізнання джерела «енергії художнього слова» (Г. Ключек) Тараса Мельничука є дослідження лінгво-естетичних засад його поетичної спадщини. Поетична творчість Князя роси викликає цікавість літературознавців, серед яких І. Борисюк, І. Зелененька, С. Кут, М. Лаюк, Т. Пастух, Г. Райбедюк, О. Слоньовська, О. Шаф.

Лінгвосвіт митця став об'єктом дослідження сучасних мовознавців, а саме: Ю. Браїлко, К. Дюкар, Ю. Калашник, Л. Пени, Р. Ріжко, О. Шумейко. Попри увагу сучасних науковців до поетичної творчості митця, цілісні персональні наукові лінгвопоетичні розвідки нині відсутні.

Актуальність окресленої теми полягає в нагальній потребі студіювання творчого

доробку маловідомого для широкого загалу, репресованого в 70–80-х роках ХХ століття поета Мельничука Тараса, літературна спадщина якого, маючи потужний потенціал із погляду етноментальної константи художнього простору, на сьогодні недостатньо поцінована.

Мета – на основі структурно-семантичного аналізу індивідуально-авторських новотворів, що мають національно-культурне маркування, з'ясувати фольклорне підґрунтя художнього мовомислення митця як потужного виразника індивідуального стилю.

Джерельну базу дослідження склали поезії, що ввійшли до тритомного видання творів поета (проаналізовано близько 400 інноваційних одиниць).

Мовна тканина поетичних текстів Т. Мельничука позначена багатством етномаркованих неолексем, найпродуктивнішими серед яких є традиційні для загальномовної КС іменникові новотвори. Витоки такої традиції сягають народної пісні, де найбільш активним і різноманітним порівняно з іншими частинами мови є іменниковий словотвір [1, с. 222].

Велика кількість авторських новотворів у поетичній тканині Т. Мельничука спродукована за допомогою цілої низки фольклорних суфіксів, які утворюють численні моделі пестливості, що стали прикметними для обрядодій та обрядових текстів, і є свідченням про емоційно-чуттєвий характер української душі. Пестливі форми, стверджує С. Єрмоленко, переважають в усіх пісенних жанрах, і утворюються вони від найрізноманітніших основ [1, с. 224].

Серед продуктивних у мові Т. Мельничука суфіксів виділяємо *-am(a)*: *бриндушата* (від діалектного *бриндуш* – шафран), *жайворята*, *капинята*; *-ят(к)(о, а)*: *журавлятко*, *сонцятка*, завдяки яким в іменниках на позначення істот зберігається давнє словотвірне значення недорослості і які переважно функціонують у множині. Відбувається одухотворення неістот, що притаманно уснопоетичній манері. За цим же структурно-семантичним принципом без порушення формальних дериваційних норм постає відіменниковий новотвір *снігурчата*: *снігур* + *-(ч)ат(а)*. Інновація продукується за аналогією до

узусного зразка на позначення малят тварин *крільчата, дитинчата*. На перший погляд, одиниця має значення дитини снігура, але аналіз контексту допомагає визначити справжню семантику новотвору: «*ой бігла / по місяці білочка / та вивертїла, <...> і розсипала як роси / на березі дівчаток / і треба комусь їх почати / з бриндушечки й бриндушата / а то ружі мамко / бриндушечки такі колючі / снігурчата / і хтось білочку / побачить / що медовий місяць мучить*» [9, с. 140–141]. (У цитованих контекстах зберігаємо авторське використання правописних і пунктуаційних особливостей, що іноді не вмотивовані правилами, але в більшості випадків стилістично виправдані. Приклади з поезій подаємо за авторським виданням (див. список джерел). Тут і далі виділено мною. – З. Т.). Як бачимо, формуючи дискурс весільної обрядовості, автор майстерно вплітає рослинні символи: образи берези (символ богині Лади як уособлення кохання і шлюбу), бриндушки (гуцульська назва першоцвіту як символу пробудження природи), ружі (троянда – утілення краси й кохання). З огляду на це можемо стверджувати, що неолексема *снігурчата* пов'язана з рослинною семантикою, оскільки є синонімом до лексеми *підсніжник*. Словотвірна аналогія *бриндушата – снігурчата* сприяє не стільки версифікаційній формі, скільки активізації текстотвірної функції. Продукує таку інноваційну лексему, імовірно, подвійна мотивація: по-перше, за аналогією до інших народних назв квітки – *снігурка, сніжноцвіт*, де є спільна мотиваційна база *сніг*, по-друге, уживання цієї одиниці в контексті пояснюємо поряд із іншими назвами – *ружжа і сніг*, що наділені дотичковою семою 'колючий'. Таким чином, завдяки тонкому відчуттю митцем дериваційних нюансів народної мови й креативній модернізації при залученні до власного інструментарію словотворення продуктивного в узусі суфікса *-ат(а)* аналізовані лексичні новотвори органічно вплітаються в лінгвопоетичну тканину його текстів. У стилізованих під народну пісню весільного циклу поетичних рядках митець, за фольклорною традицією, удається до художнього паралелізму, де образ дівчини ототожнюється із зооморфним образом білки, який, за слов'янською традицією, пов'язується зі шлюбною символікою, що продукує семантику народження [11, с. 149–150].

Серед новотворів із високопродуктивним в узусі суфіксом *-оньк-* характерними для мовного простору Т. Мельничука є такі, зміст яких не викликає жодних позитивних емоцій: *журонька, скорботонька, безпорадонька*, за зразком *бідонька, війнонька, чужинонька*, що стали яскравою особливістю народнорозмовного мовлення. Спостерігаємо широке послуговування формантами *-оньк(о) / -еньк(о)* в обрядотекстах поховально-

поминального циклу, наприклад: *голубонько, покровонько, постїлонька, дороженька, недїленька*. Саме такими емоційними абстрактними іменниками на *-оньк-*, на думку С. Єрмоленко, користується народна пісня, пройнята почуттями й настроями [1, с. 224]. Схожі словотвірні моделі фіксуємо в Мельничуковому контексті, що стилізований під народне голосіння: «*Ой, крилечко, криляточко, крилітонько, / криличенько, кривеслонько, крильце, / а я уже трилітонько, трилишенько / журбую у неволеньки винце*» [7, с. 239]. Яскравим підтвердженням специфіки твору є поетика поховального жанру, якою передбачено голосільну тавтологію як спеціальний прийом збільшення психологічної напруги [10, с. 180] і типовою є саме однокоренева (монокоренева – З. Т.) синонімічна повторюваність [4, с. 79–80]. Посилення простежується як на рівні семантики, так і словотвору. На наш погляд, висхідна градація (клімакс) набирає потужності саме завдяки переходу від узуального *крилечко* до оказіонального *криляточко*, що має прозору семантику, далі ускладнюється через затемнення значення форманта неолексем *крилітонько, криличенько*, що вказує на наростання напруги. Унаслідок градації емоція набирає потужності, вершиною якої стає неолексема-композит *кривеслонько*, де образ крила ототожнюється з веслом (за К. Дюкар, *кривеслонько* ← *крило* + *весло* + *-оньк(о)*), і різко спадає, перейшовши на нормативне зменшене *крильце*. Таке вибудовування поетичних рядків на основі повторів спричиняє наростання плачу, що породжує «музику голосіння». Тому, зважаючи на жанрову особливість досягнення емоції, дозволимо собі висунути гіпотезу про зміну мотивації при творенні лексичної інновації *крилітонько*: *крилята* + *-оньк(о)* + заміна *[a]* на *[i]*. Автор вдається до гри з наголошеними голосними, за допомогою яких і твориться спів: *крил[é]чко, кри [л'á]точко, крил[л'í]тонько, крил[ú]ченько, крив[é]слонько, криль[Ø]це*, адже протягуються саме наголошені звуки, урешті доходить до короткого суфікса *-ц-* без голосного. Таким чином, на наш погляд, неологізм *крилітонько* утворений за допомогою суфіксального способу, який, імовірно, продукує і словотвірну модель оказіоналізму *криличенько*: *крило* + *-иченьк(о)*, що є фольклорною традицією на зразок *вербиченька*. Як бачимо, настільки потужними виявляються інструменти наскрізного етномислення митця, який глибоко відчував психоемоційну природу свого народу.

Досить продуктивним для оказіональних утворень Т. Мельничука є суфіксальний формант *-ен(ят)(а)*: *вербенята, любенята, макогоненята, скибенята, сонценята*, де спостерігаємо черезступеневу деривацію. Суфікс *-ен-* у давній українській мові брав участь в основному у творенні назв дитинчат звірів, наприклад, *левенята, лисенята, кошенята*. У такий спосіб автор персоніфікує образи неістот, що є фольклорною особливістю, зокрема в рядках: «*я селянин (музик!)*

/ шакарубкий як мозіль / як корінь <...> це мені / стелилося сонце / до сибіру / і скиба / народила трійко **скибенят** / та це один **колосончик**» [8, с. 99]. В образі скиби спостерігається аллозійність на фразеологічне утворення «відрізана скиба [від хліба]», тобто людина, яка з певних причин утратила зв'язок зі своїм середовищем. Таке припущення та відомі життєписні факти автора допомагають розкрити образ неолексеми *скибенята*, головною семою якої є 'відрізаність': наслідком відмежування ліричного героя від родини (через ув'язнення) найрідніші люди – мати, батько і кохана – теж стають певною мірою «відрізаними», віддаленими. Контекст допомагає визначити, що формант **-ен(ят)(а)** указує не на зменшеність, а на пестливість описуваного об'єкта. Оказіональний демінутив *колосончик* засвідчує застосування митцем нового суфікса – **-ончик-**. Неолексема утворюється за моделлю *колос* + *ончик*, де мотивувальним є іменник *колос* як звичний в узусі мотиватор для утворення демінутивних форм *колосок*, *колосочок*, яким, імовірно, автор називає маленького сина. Таке припущення і підтверджує вибір митцем особливо емоційної лексичної форми.

Шляхом приєднання до іменникової твірної бази на позначення неістоти форманту **-ен(ятк)(о)** в мовосвіті Т. Мельничука продукуються неологізми *горенятко*, *сонценятко*, що засвідчує їхню виразну okazіональність, оскільки в узусі такі суфікси використовуються для утворення іменників IV відміни. Указані інновації спродуковані шляхом черезкрокового словотворення. На перший погляд, баземою okazіоналізму *горенятко* є лексема *горе* та формант **-(ен)ятк(о)**, у результаті чого утворюється інновація з абстрактним значенням. Установити напрямок похідності дає змогу контекст: «*гора на горі / гора на горгошах / несе горенятко / горенятко-горнятко / горнятко-дитятко <...> і це все високе / як сокіл в польоті <...> і над всім цим / у всьому / могутим хоралом <...> Христос воскрес <...> Христос воскрес а чи воскресне народ?!*» [8, с. 289]. Із семантичного погляду оптимальною видається така структура неолексеми: *гора* + **-ен(ятк)(о)**, при цьому утворюється неологізм із предметним значенням. Співвіднесеність із мотиватором *гора* сприяє семантичній прозорості новотвору. Крім того, конотованість поезії семою 'воскресіння', що є складником концепту 'воля', автор умотивовує використання образу горі як символу духовного піднесення.

Отже, одним із пріоритетних складників індивідуального стилю Т. Мельничука визначаємо активне послуговування демінутивними суфіксами як пісенно-фольклорною складовою національної мови, що

є свідченням наскрізно гуманістичного вектора мовомислення митця.

Помітною особливістю мовної тканини Т. Мельничука виявляємо багатство композитних незувальних іменників. На рівні експресивного словотвору митець формує складні слова шляхом поєднання числівника з іменником на позначення типової фольклорної стилізованої мовної форми пестливості, як-от: *тривеснонька*, *трижурбонька*, *трилишенько*, *трилітонько*, *триорлонько*, специфіка яких пов'язана зі структурно-семантичними зсувами, оскільки вважаємо, що для аналізованих інновацій властивою є така модель: *тривеснонька* ← *три* + *веснонька*, *трилітонько* ← *три* + *літонько*, а не *тривеснонька* ← *три* + *весна* + *-оньк(а)*. Крім того, за фольклорною традицією, спостерігається вживання в пестливій формі неолексем без позитивних емоцій: *трижурбонька*, *трилишенько*. Індивідуально-авторські утворення на позначення пір року та зооморфних образів, наділення демінутивністю негативно конотованих абстрактних іменників – це народнописенна стилістична особливість, яка «увиразнює психічний архетип українця» [3, с. 39]. Т. Мельничук, творячи власний мовосвіт, майстерно послуговується всім багатством уснопоетичної словесності.

Досить цікавими щодо стилізації під фольклорно-пісенний словотвір в ідіолекті Т. Мельничука є лексичні інновації, що ввійшли до складу юкстапозитивів, утворених за допомогою гедіадису (римоване складання, повтор-відзвуччя), а саме: *качата-жовтята* ← *качата жовтіють* (можлива подвійна мотивація – від підрядного словосполучення *жовті качата*), *колисонька-висонька* ← *колисонька висить*, *палічка-блюкалочка* ← *палічка блюкає*, *казочка-перев'язочка* ← *казочка перев'язується* (мовиться), у яких здрібніло-пестлива форма нагадує зразки дитячих пісень. За спостереженнями С. Єрмоленко, указана дериваційна структура демінутивів в уснопоетичній традиції є особливістю колискових [1, с. 129]. Така специфіка моделювання лексем відбиває ідіостильову закоріненість митця в уснопоетичну мову, сприяє урізноманітненню його поетичного словника.

Отже, найбільш репрезентативними в ідіолекті Т. Мельничука виявлено іменникові лексичні новотвори як типові для загальномовної картини світу способи вираження мислення. Поет повною мірою послуговується дериваційним потенціалом, утворюючи інновації за фольклорними моделями, які є мовно-естетичними знаками національної культури. У його мовосвіті спостережено активне освоєння афіксальних словотвірних засобів, зокрема на позначення демінутивності, виявлено композитні та юкстапозитні інновації.

Як бачимо, потужно-самобутній індивідуальний стиль Тараса Мельничука виростає із української національно-поетичної традиції, адже етномаркована неолексика митця повною мірою відбиває національномовну картину світу і значно збагачує її корпус креативними лінгвознахідками як

потужним носієм духовного коду нації. Такий аспект вивчення мовосвіту Т. Мельничука видається перспективним напрямком у царині лінгвопоетики, тому потребує подальшого ґрунтовного вивчення.

Література

1. Єрмоленко С. Я. Мова і українознавчий світогляд / М-во освіти і науки України, НДІ українознав. Київ: НДІУ, 2007. 444 с.
2. Жайворонок Н. В. Українська етнолінгвістика: Нариси: навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. Київ: Довіра, 2007. 262 с.
3. Калашник В. С. Людина та образ у світі мови: вибрані статті. Харків: ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2011. 368 с. ISBN 978-966-623-766-1
4. Колесса Ф. Українська народна словесність. Едмонтон, 1983. С. 79–80.
5. Колоїз Ж. В. Неузале словотворення: [монографія]. Кривий Ріг: НПП Астерікс, 2015. 156 с.
6. Мельничук Т. Твори: в 3 т. Т. 1. Коломия: Вік, 2003. 254 с.
7. Мельничук Т. Твори: в 3 т. Т. 2. Коломия: Вік, 2003. 256 с.
8. Мельничук Т. Твори: в 3 т. Т. 3. Кн. 1. Коломия: Вік, 2006. 496 с.
9. Мельничук Т. Твори: в 3 т. Т. 3. Кн. 2. Коломия: Вік, 2007. 343 с.
10. Мишанич С. Фольклористичні та літературознавчі праці: у 2 т. Том 1. Донецьк: ДонНУ, 2003. 558 с.
11. Славянские древности: Этнолингвистический словарь: в 5 т. / под общей ред. Н. И. Толстого. Т. 2. Москва: Международные отношения, 1999. 647 с.

References

1. Yermolenko S. Ya. Mova i ukrainoznavchyi svitohliad / M-vo osvity i nauky Ukrainy, NDI ukrainoznav. Kyiv: NDIU, 2007. 444 s.
2. Zhaivoronok N.V. Ukranska etnolinhvistyka: Narysy: navch. posib. dlia stud. vyshch. navch. zakl. Kyiv: Dovira, 2007. 262 s.
3. Kalashnyk V. S. Liudyna ta obraz u sviti movy: vybrani statii. Kharkiv: KhNU im. V. N. Karazina, 2011. 368 s. ISBN 978-966-623-766-1
4. Kolessa F. Ukrainiska narodna slovesnist. Edmonton, 1983. S. 79–80.
5. Koloiz Zh. V. Neuzualne slovotvorennia: [monohrafiia]. Kryvyi Rih: NPP Asteriks, 2015. 156 s.
6. Melnychuk T. Tvory: v 3 t. T. 1. Kolomyia: Vik, 2003. 254 s.
7. Melnychuk T. Tvory: v 3 t. T. 2. Kolomyia: Vik, 2003. 256 s.
8. Melnychuk T. Tvory: v 3 t. T. 3. Kn. 1. Kolomyia: Vik, 2006. 496 s.
9. Melnychuk T. Tvory: v 3 t. T. 3. Kn. 2. Kolomyia: Vik, 2007. 343 s.
10. Myshanych S. Folklorystychni ta literaturoznavchi pratsi: u 2 t. Tom 1. Donetsk: DonNU, 2003. 558 s.
11. Slavianskye drevnosti: Etnolinhvistycheskyi slovar: v 5 t. / pod obshchei red. N. Y. Tolstoho. T. 2. Moskva: Mezhdunarodnye otnosheniya, 1999. 647 s.

Тищенко Зара Робертовна, соискатель высшего образования степени доктора философии кафедры украинского языка, Харьковский национальный университет имени В. Н. Каразина (пл. Свободы, 4, Харьков, 61000, Украина); e-mail: zaratisenko@gmail.com; <https://orcid.org/0000-0002-1807-8709>

Zara Tyshchenko, PhD student of the department of Ukrainian Language of V. N. Karazin Kharkiv National University (Svobodi square, Kharkiv, 61000, Ukraine); e-mail: zaratisenko@gmail.com; <https://orcid.org/0000-0002-1807-8709>